

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/79/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712200149
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5712200149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci navrhovateľa RW ORAVA, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 1795/16, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 368 547, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. ŠKERDA, s.r.o. so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1727/49, IČO: 36 858 501 proti odporkyni: E. P., nar. XX. X. XXXX, bytom V. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Iveta Boškajová, s.r.o. so sídlom v Martine, J. Goliána 16, IČO: 36 785 181, v konaní o zaplatenie 1 675,82 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 15C/72/2012-125 zo dňa 19. 11. 2012 v súvislosti s uznesením Okresného súdu Martin, č.k. 15C/72/2012-144 zo dňa 13. 12. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v súvislosti s opravným uznesením **p o t v r d z u j e .**

O trovách odvolacieho konania okresný súd rozhodne postupom podľa § 224 ods. 4 O.s.p..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu navrhovateľa, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti vo vzťahu k odporkyni zaplatiť mu 1 675,82 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Po vykonanom dokazovaní s prihliadnutím na platnú právnu úpravu považoval za preukázané, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o dielo. Medzi účastníkmi nebol sporný predmet diela a tiež nepovažoval za spornú dohodu účastníkov o tom, že odporkyňa ako objednávateľ zaplatí navrhovateľovi ako zhotoviteľovi za dielo jeho cenu. Predmetom konania bolo zaplatenie ceny diela. Navrhovateľ tvrdil, že pri výpočte ceny diela bola dohodnutá maximálna cena diela vo výške 4 000,- eur. Odporkyňa tvrdila, že bola dohodnutá cena okolo 1 100,- eur s tým, že môže byť o niečo vyššia alebo nižšia. Uvedené potvrdil i vypočutý svedok, a preto súd uveril odporkyni o tom, že dohoda o cene bola stanovená odhadom okolo 1 100,- eur. Navrhovateľ tvrdenia o tom, že bol dohodnutý iba postup pri výpočte ceny diela a bola stanovená iba maximálna cena za dielo vo výške 4 000,- eur, dostatočným spôsobom súdu nepreukázal. Sporným bola otázka dokončenia a odovzdania diela. Navrhovateľ tvrdil, že práce na predmetnom diele začali v lete roku 2010 s tým, že boli ukončené na jar 2011 a až po dokončení diela boli vystavené dve faktúry pre odporkyňu za vykonanie prác. Navrhovateľ tvrdil, že chcel fakturovať až potom, čo zistí, že dielo je funkčné. Vo svojej výpovedi zo dňa 27. 6. 2012 však uviedol, že po vykonaní prác v roku 2010 fungoval zavlažovací systém na pozemku odporkyne. Odporkyňa považovala vykonanie prác v roku 2010 za sfunkčnenie závlahového systému a za ukončenie diela, rozsah prác vykonaných v roku 2010. Výpoveďou svedka bolo preukázané, že odporkyňa za práce, ktoré boli vykonané v roku 2010 až do sfunkčnenia závlahového systému v lete 2010, uhradila na základe požiadavky navrhovateľa čiastku 1 300,- eur v hotovosti. Tiež svedok potvrdil, že závlahový systém určitú dobu v roku 2010 fungoval, potom prestal fungovať, na čo odporkyňa

kontaktovala navrhovateľa a žiadala ho, aby dielo opätovne sfunkčnil. Ďalšie práce navrhovateľ vykonal na diele z dôvodu, že toto nebolo funkčné v roku 2011. Ani rozsah týchto prác nebol medzi účastníkmi spochybnený, avšak závlahový systém ani po vykonaní prác v roku 2011 nefungoval. Súd mal za preukázané, že odporkyňa uhradila v roku 2011 navrhovateľovi faktúru vo výške 299,44 eur z dôvodu, že tam boli navrhovateľom vykonané ďalšie cesty a náklady s prácami, ktoré boli vykonané v roku 2011. Uhradením tejto faktúry považovala celú situáciu za vysporiadanú. Z obsahu predmetnej faktúry vyplynulo, že ňou boli fakturované práce vykonané v súvislosti s úpravou zdroja vody pre závlahu, a to na základe dohody. Preto odporkyňa ďalšiu faktúru, ktorá je predmetom sporu, už neuhradila, pričom ani ďalšie listinné dôkazy predložené navrhovateľom, súd nepovažoval za dôkazy, preukazujúce existenciu jeho nároku na zaplatenie predmetnej faktúry. Považoval za nelogické, aby navrhovateľ vyúčtoval cenu diela dvoma faktúrami, vystavenými v jednom mesiaci. Prvou faktúrou boli fakturované práce vykonané v roku 2010, hoci navrhovateľ na pojednávaní tvrdil, že súpis prác, vykonaných v roku 2010, bol odsúhlasený po ich vykonaní v júli, auguste 2010 i zo strany odporkyne. Druhá faktúra bola vystavená ako cena na základe súpisu vykonaných prác a dodávok. Ide tu o zjavný rozpor, nakoľko prvá faktúra, ktorá bola vystavená, hovorí o cene určenej dohodou za vykonanie prác pri úprave zdroja vody na závlahu. Druhá faktúra určuje cenu na základe súpisu vykonaných prác a dodávok, čiže nie je zrejmé, aké práce a aké výkony sa fakturovali, ktoré boli odsúhlasené a ktoré nie. V nadväznosti na uvedené zastal názor, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno v súvislosti so skutočnosťami, ktoré uvádzal v spojení s jeho nárokom na zaplatenie ceny za dielo vo výške 1 675,82 eur, pričom poukazoval i na tú skutočnosť, že navrhovateľ nevystavil písomné potvrdenie o prevzatí objednávky zo strany odporkyne, obsahujúce označenie predmetu diela, jeho rozsah, cenu za vykonanie diela a čas jeho zhotovenia. Pokiaľ i nevystavenie tohto potvrdenia nie je spojené s neplatnosťou zmluvy o dielo, môže mať procesný dôsledok spočívajúci v schopnosti navrhovateľa preukázať ním tvrdené údaje.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. Vytýkal okresnému súdu, že neúplne zistil skutkový stav, nakoľko nevykonal ním navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré sa pričínili o nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávne skutkové zistenia spočívajú v tom, že medzi účastníkmi bola určená cena za dielo odhadom okolo 1 100,- eur, na ktorej sa mali účastníci dohodnúť pri uzavretí zmluvy o dielo v roku 2010, že dielo bolo dokončené v roku 2010 a že odporkyňa zaplatila navrhovateľovi za dokončené dielo v roku 2010 dohodnutú cenu 1 300,- eur. Vyslovil názor, že medzi účastníkmi nebola cena diela určená odhadom, ale že medzi účastníkmi bol dohodnutý len postup ako dôjde k určeniu ceny za dielo. Keďže výška ceny za dielo nebola určená ani pevnou sumou, ani podľa rozpočtu, ani odhadom, bola odporkyňa ako objednávateľ, povinná zaplatiť navrhovateľovi primeranú cenu. Na zistenie primeranej ceny diela však súd návrhy navrhovateľa na vykonanie dokazovania zamietol. Vytýkal okresnému súdu, že svoje rozhodnutie jednostranne oprel iba o výpoveď odporkyne a o dôkazy navrhnuté odporkyňou, predovšetkým o výpoveď svedka MVDr. S.. Naopak výpovede navrhovateľa a Ing. F. do úvahy nezobral, odmietol vykonať navrhovateľom navrhnuté dôkazy, vypočuť svedkov, ktorí pracovali na diele, vykonať ohliadku na mieste samom, znalecké dokazovanie. Zastal názor, že rozsudok okresného súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie vo vzťahu k námietkam, ktoré navrhovateľ uplatňoval v priebehu celého konania, čím sa rozhodnutie pre nedostatok dôvodov stalo nepreskúmateľným. Okresný súd sa vôbec nevysporiadal s tým, že odporkyňa v odpore proti platobnému rozkazu vôbec neargumentovala skutočnosťami, ktoré začala tvrdiť až na pojednávaní na okresnom súde, pričom v podanom odpore nebola zo strany odporkyne ani zmienka o tom, že došlo k dohode o cene za dielo odhadom okolo 1 100,- eur, že odporkyňa zaplatila navrhovateľovi 1 300,- eur a že dodávky práce a materiálu v roku 2011 považovala za reklamáciu prác a dodávok vykonaných v roku 2010. Samotné vyjadrenia odporkyne si tak odporujú a pokiaľ i odporkyňa tvrdila, že práce vykonané v roku 2011 boli vykonané na základe reklamácie prác a dodávok uskutočnených v roku 2010, poukazoval, že nároky zo zodpovednosti za vady diela je možné uplatniť len spôsobom, ktorý je podrobne upravený v Občianskom zákonníku. Týmito okolnosťami sa okresný súd vôbec nezaoberal. V nadväznosti na uvedené žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, resp. rozsudok okresného súdu zmeniť a vyhovieť jeho návrhu v celom rozsahu.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že sa plne stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku. Odvolanie označila za nedôvodné a žiadala, aby krajský súd rozsudok okresného súdu ako správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. rozsudok okresného súdu v súvislosti s opravným uznesením okresného súdu ako správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Dôkazná povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, na hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia, pričom medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočností rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla aj nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočností, pričom potrebnosť okruhu rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. V konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má navrhovateľ (veriteľ) povinnosť, bremeno tvrdenia v tom, že s odporcom (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol určité plnenie a že odporca za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu).

V preskúmvanej veci sporným medzi účastníkmi nebolo uzatvorenie zmluvy o dielo, sporným zostal spôsob určenia ceny za vykonanie diela, a následne i to či odporkyňa cenu diela uhradila alebo nie.

Navrhovateľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzatvorenie zmluvy, v danom prípade dohodu o predmete a spôsobe určenia ceny za dielo, to, že poskytol plnenie podľa zmluvy. Iba v prípade, pokiaľ tieto skutočností preukáže, unesie dôkazné bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

V preskúmvanej veci i podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ nepreukázal ním tvrdený spôsob určenia ceny diela. Sám na jednej strane tvrdil, že bol dohodnutý iba spôsob pri výpočte ceny diela a dohodnutá maximálna cena diela vo výške 4 000,- eur, nakoľko cena diela sa nedala určiť ako pevná cena, ani ako cena odhadom, ani podľa rozpočtu, na druhej strane doručil odporkyni na jar 2011 faktúru č. 11000104 na dohodnutú cenu diela 299,44 eur. Nakoľko k predmetnej faktúre nebol pripojený súpis vykonaných prác a dodaného materiálu, musel prisvedčiť krajský súd konštatácii okresného súdu, že nebolo zrejmé, aké práce a aké výkony sa fakturovali, ktoré boli odsúhlasené, ktoré neboli odsúhlasené a či náhodou tieto práce a výkony neboli obsiahnuté i v ďalšej faktúre, zaslanej navrhovateľom odporkyni na sumu 1 675,82 eur pod č. 11000108.

Z ust. § 634 ods. 1 OZ vyplýva, že iba ak nie je výška ceny dojednaná zmluvou alebo ustanovená osobitnými predpismi, treba poskytnúť primeranú cenu.

V danom prípade pokiaľ navrhovateľ zaslal odporkyni pod č. 11000104 faktúru na sumu 299,44 eur ako cenu stanovenú dohodou, nevyplývala pre súd povinnosť zisťovať primeranú cenu diela. Naviac, z predmetnej faktúry nevyplývalo, že by ňou boli účtované práce vykonané iba v roku 2010.

Nie je povinnosťou účastníkov uzavrieť písomnú zmluvu o dielo, nakoľko zákon takúto povinnosť nevyžaduje. Zo strany navrhovateľa ako zhotoviteľa diela a veriteľa, pokiaľ sa domáhal uhradenia jeho ceny, prinajmenšom bolo potrebné vystaviť písomné potvrdenie, v ktorom by bol vymedzený predmet, rozsah diela, akosť, cena za vykonanie diela, čas jeho zhotovenia, resp. prípadne určenie splatnosti ceny za vykonané dielo a podobne.

Tým, že navrhovateľ nedisponoval písomnou zmluvou o vykonaní diela, ani potvrdením, obsahujúcim vyššie uvedené skutočnosti, dostal sa sám do dôkaznej núdze, naviac, za situácie, keď vystavil faktúru na sumu 299,44 eur a vo faktúre uviedol, že sa jedná o dohodnutú cenu diela.

Pokiaľ by i krajský súd neuveril tvrdeniu odporkyne o tom, že uhradila navrhovateľovi za vykonanie diela mimo sumy 299,44 eur i finančnú čiastku 1 300,- eur v hotovosti, navrhovateľ sám tým, že zaslal odporkyňi faktúru, v ktorej jej v sume 299,44 eur fakturoval dohodnutú cenu diela, sám spochybnil svoje tvrdenia o tom, že cena diela nebola stanovená pevnou sumou a že sa účastníci dohodli po zhotovení diela na zaplatení primeranej ceny diela.

V nadväznosti na uvedené potom krajský súd rozsudok okresného súdu, v ostatnom sa stotožniac s dôvodmi jeho rozhodnutia, ako správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania okresný súd rozhodne postupom podľa § 224 ods. 4 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e .**